

“На залізницю мене привів велосипед ...”

У руках цієї привітної жінки живають поламани телефони. Їй кориться складна зв'язкова апаратура. За успіхи в праці її нагородили іменним годинником від генерального директора Укрзалізниці. Сьогодні електро-механік зв'язку Львівської дистанції зв'язку Людмила Груєнко розповідає нам про особливості свого фаху та про випадок, який привів її на залізницю.

— Моя професія сама мене знайшла. І сталося це з допомогою спорту. Я займалася велоспортом у ДСО “Локомотив”. До восьмого класу вже здобула перший розряд. І коли настав час обирати фах, старший тренер Ігор Прядкін сказав мені: “Тобі треба вступати у залізничний технікум, бо це єдиний заклад, з якого ми зможемо звільнити тебе із

стати майстром спорту.

Разом із тим я була дуже задоволена своєю професією. Щоправда, я — зв'язківець і починала працювати у КВП СЦБ Першої дистанції сигналізації та зв'язку. Окрім начальника, там були усі жінки, які одразу заопікувалися мною — допомагали, навчали, ділились досвідом. За цю материнську опіку я донині вдячна їм, а особливо моїй наставниці — Світлані Улічкій. Завдяки її науці я почала працювати цілеспрямовано і освоїлась на залізниці.

Кілька років по тому з'явилась вакантна посада у Другій дистанції сигналізації та зв'язку. Тоді я прийшла до начальника дистанції Анатолія Соколова, а він запитав мене, чи пам'ятаю я з технікуму, що таке комутатор зв'язку. “Пам'ятаю”, — відповіла я. “То от тобі схема. Придеш

ребійної роботи зв'язку керівництва залізниці, обслуговування зв'язкової апаратури, задіяної у цьому процесі, ремонт телефонних апаратів працівників управління залізниці, ІОЦ та Львівської дирекції залізничних перевезень.

Щопонеділка я перевіряю комутатори у керівництва залізниці. Тут головне — попередити можливе пошкодження, адже неприпустимо, щоб вони були несправними. Колись зі старими релейними комутаторами було більше клопотів. Сучасна електронна апаратура легша в обслуговуванні. Та й теперішні телефонні апарати виходять з ладу не так часто, як колишні. Зараз частіше доводиться мати справу з випадково вирваними з розеток шнурами. Це — типова поломка, бо розетки, як правило, розміщені позаду, а крісла тепер мобільні. Повернеться людина на такому кріслі, посунеться рвучко вбік — і вже телефон не працює, бо шнур вирваний з розетки.

Власне тут і виникає інша важлива складова нашої роботи, адже працюємо ми не тільки з технікою, а й з людьми. А це, на мою думку, особливо делікатна справа. За роки роботи на залізниці я навчилася дипломатії стосунків. Люди трапляються різні: з різними характерами, у різному настрої, який аж ніяк не поліпшується від незручностей із телефонним апаратом. Наше завдання полагодити все швидко і без зволікань. Комусь треба підказати якісь нюанси, з кимось — пожартувати, з іншими промовчати. Коли ділюсь досвідом із молодим поколінням, то насамперед кажу, що абонент завжди правий. Важливо не дратувати і не “виховувати” людину. Треба усвідомити: телефон потрібен для роботи. Людина має підняти слухавку, набрати номер і почути відповідь. Її не цікавить, що саме там зламалося. Зв'язок повинен працювати — і це наше основне завдання.

Трапляються проблеми різної складності. Інколи досить непрості. Пригадую, як при “переселенні” різних відділів із поверху на поверх за

один день нам треба було переключити дуже багато телефонних номерів. Ми впоралися з цим, і, напевно, не лише тому, що в нашому цеху хороші фахівці, а й тому, що у нас хороший, дружний колектив, який уміє злагоджено працювати. Є у нас і молоді працівники, які прислухаються до порад ветеранів і досить успішно справляються зі своїми обов'язками. Залюбки ділюся з ними своїми знаннями і досвідом, як колись ділились зі мною мої наставники. Мені хотілося б, щоб ці хлопці з приємністю ходили на роботу так, як і я вже понад тридцять років.

На перший погляд тривалий досвід — найголовніше. Але я й досі вчуся. І коли раптом стається якась неприємна ситуація, то думаю, що я зробила не так, що саме треба виправити, бо вважаю, що насамперед усе залежить від мене, а вже потім від якихось зовнішніх обставин чи інших осіб.

Мені щастило і щастить на хороших людей. Вони діляться зі мною знаннями, життєвою мудрістю чи просто душевним теплом. Пригадую, коли впроваджували нову апаратуру, довелося її вивчати. У цьому мені дуже допоміг електро-механік лабораторії зв'язку Юрій Жужукін. Багато навчочку я перейняла від попереднього начальника нашого цеху Володимира Гагаріна. Завжди за-

любки ділитися знаннями та вмінням теперішній начальник цеху Сергій Устимко. Надійною підтримкою в роботі для мене є колега по роботі, електро-механік Степан Гнатюк.

Починала я свій трудовий шлях у суто жіночому колективі, а тепер працюю в суто чоловічому. Якоюсь одним працівником відділу кадрів запитав мене: “Що ви, жінка, робите у зв'язку, адже це суто чоловіче заняття?” Я відповіла, що я там — працюю. А він дивувався, що мені вдається справлятися з усім. Для мене ж у цьому не було нічого дивного, бо я люблю свою професію, до якої мене привів спорт.

Із велоспортом я попрощалася. Вийшла заміж, народила доньку Лінду, виховувала її, а тепер от бавлю онуків Кіру і Тимофія. Точніше було б сказати не бавлю, а — балую. Але внуки — це така радість, якої я бажаю кожній жінці. Вони — моє найулюбленіше заняття, на яке не шкода часу. Сподіваюся, що їм у житті щаститиме так само, як і мені — і на людей, і на професію.

Записала Ольга ПАДКОВСЬКА
На фото: (вгорі) Людмила Груєнко разом із онуками;
(внизу) Людмила — попереду у вирішальному заїзді

занять на змагання”.

На той час я не уявляла себе в технічній спеціальності, але вирішила спробувати і... вступила. Навчалася я добре, щоправда, часто доводилося брати участь у змаганнях і тому достроково здавати заліки та іспити. Проте спорт не завадив, а швидше допоміг мені закінчити технікум на відмінно. Не заважав він і працювати. Набуті у спорті дисципліна і відповідальність дуже пасували до залізничної праці. Мені вдавалося поєднувати роботу з велоспортом

завтра, розкажеш — будеш працювати”. Отак я почала працювати в дистанції.

Тоді саме організували групу “Селектор і обслуговування зв'язку керівництва”. У ній я й працювала. Мені вдавалося справлятися зі своїми завданнями, хоча не можу сказати, що це завжди було легко. Допомогало і вміння, і технічна логіка.

Сьогодні обов'язком працівників нашого цеху місцевого зв'язку, зокрема й моїм, є забезпечення безпе-

Народний ансамбль пісні і танцю “Лемковина” уже вдруге поспіль взяв участь у Всеукраїнському різдвяному фестивалі “Велика коляда”, що традиційно відбувається у Львові в храмі Пресвятої Євхаристії (Домініканський собор). Серед учасників ансамблю не лише вихідці з лемківського краю, але й шанувальники їхньої етнічної культури, яку поцінує чимало залізничників.

Поважне місце у цьогорічному XIV фестивалі посіла поліська коляда, яку включили до свого репертуару понад 70 колективів-учасників, що прибули на фестиваль із усіх куточків України. Львів'яни та гості міста з великим інтересом слухали колядки співоного поліського краю. Народний ансамбль “Лемковина” під керівництвом Богдана Кривка неперевершено передав характер поліських колядок “А вчора звечора”, “Ангел Божий із небес...”. Ці народні композиції глядачі зустріли гучними оплесками. У концертній програмі звучали й лемківські колядки, які є в репертуарі тільки

“Велика коляда” у Львові

цього самобутнього колективу. Саме лемківська колядка “Срібні сани” на слова Б.-І. Антонича, музику В. Жданкіна стала справжньою візиткою цього ансамблю.

Ведучим концертної програми був талановитий поет Богдан Пастух, без якого не відбувається жоден виступ “Лемковини”. Тож і цього разу поет зачарував присутніх у храмі неперевершеним виконанням власних поезій про свято Різдва Христового лемківською говіркою, що дало можливість глядачам на мить торкнутися неповторної лемківської культури.

Різдвяний фестиваль “Велика коляда” завершиться заключним гала-концертом найцікавіших колективів України 27 січня о 17-й годині, а о 16-й годині на площі Музейній перед храмом Пресвятої Євхаристії народний аматорський фольклорний колектив “Писанка” із Рожища Волинської області представить театралізоване дійство “Водіння Кози”.

Марія ТКАЧ
Фото автора

ЗАСНОВНИКИ:
управління Львівської залізниці та дорпрофсож
Ресурсний свідоктво
КВ № 1252.
Редактор
Ігор ПАРАШАК
тел. 226-32-97
факс. 226-41-83
Заступник редактора
Андрій ВЕЗДЕНКО.....226-26-10

Відповідальний секретар
Галина КВАС.....226-25-67
Кореспонденти:
Орися ТЕСЛЮК.....226-32-03
Ольга ПАДКОВСЬКА.....226-01-65
Дмитро ПЕЛИХ.....226-36-23
Олександр ГЕРШУНЕНКО.....226-37-83
Оксана ПОДОЛЬСЬКА.....226-39-34
Коректор Андрій КОСЮРА.....226-37-80
Бухгалтер Тетяна АНДРУШКО.....226-46-80

Львівський ЗАЛІЗНИЧНИК

Адреса редакції: 79000 м. Львів, вул. Гоголя, 1.
E-mail: lz@railway.lviv.ua
ГС ДТГО “Львівська залізниця”
Р/р 260000092670
Код ЄДРПОУ 20851444 МФО 325956
ЛФ АБ “Експрес-Банк”

Індекс газети 30223.
Виходить щоп'ятниці.
Тираж 38 403.
Замовлення 108.
Зверстано у комп'ютерному центрі редакції газети “Львівський залізничник”.
Комп'ютерна верстка
Антоня БЕГЛЯРОВА 226-38-15.
Склад редакційної колегії:
Ігор Парашак, Андрій Везденко, Орися Теслюк, Галина Квас, Олександр Гершуненко.

Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції.
Передрук текстових чи візуальних матеріалів газети можливий лише з письмового дозволу редакції. Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали. Рукописи та листи авторам не повертаються. Листування із читачами ведеться лише на сторінках газети При цитуванні посилання на газету “Львівський залізничник” обов'язкове.
Газету віддруковано у “Видавничому Домі “Високий Замок”.